

Individualisme maakt diepe sporen in bedrijven

In deze rubriek geeft Theo Wiekeraad zijn mening over de dakenbranche en aanverwante onderwerpen.

Recent had ik het met mijn zonen over het verenigingsleven in mijn jeugd. Oké, ik ben bijna 67 jaar, dus dat is inderdaad van vroeger. In verhouding met mijn ouders hadden wij veel: niet alleen radio, maar ook TV. Vergeleken met nu hadden wij nagenoeg niets om ons individueel mee te amuseren. Ja, een boek, maar eerlijk gezegd kende ook ik weinig echte lezers. Dus ons vertier kwam veelal uit het verenigingsleven en samen spelen.

Waar ik in Rotterdam opgroeide, hadden we grote grasvelden tussen de flats, waar dagelijks werd gevoetbald en soms gehonkbald. Maar ook hadden we sportverenigingen op loopafstand, een wandel- en speeltuinvereniging in de wijk en in het sportfondsenzwembad op Zuid gingen we eens per week op zwemles bij de zwemvereniging. Verder organiseerden veel van deze verenigingen ook nog vakantiekampen, dus ja: mijn jeugd was verweven met het verenigingsleven.

Maar niet alleen personen waren lid van een vereniging, ook de bedrijven in wijken en grote winkelstraten verenigden zich. Ik kan mij nog heel goed de Sinterklaasfeesten herinneren, die door de winkeliers werden georganiseerd. Met zijn allen naar ‘het Slag’. Een goochelaar, wat sketches en samen zingen tot de goedheiligman kwam, plus na afloop een zak snoepgoed met een cadeautje. Dat was een topmiddag.

Maar ook het verenigingsleven binnen de werkomgeving was heel gewoon. Zowat ieder midden- en groot bedrijf had een actief (zaal)voetbalteam of een klaverjasvereniging en op zeker een levendige bedrijfsvereniging. Naar de jaarlijkse uitjes, feestavonden en sinterklaasochtenden voor de (klein) kinderen keek het hele bedrijf uit. Het lidmaatschap van de bedrijfsvereniging was iets normaals. Men keek ervan op als je geen lid wilde worden.

Geen gevoel voor de bal hebben is tegenwoordig minder een probleem dan vroeger. Destijds werd het door de collega’s zeer gewaardeerd als je een balletje kon trappen. Kwam je bij een bedrijfsvoetbal-toernooi een mannetje tekort omdat die nieuwe niet kon voetballen? Geen denken aan, dan staat die maar op doel! Bij de sollicitatie werd er niet op geselecteerd, maar sportief zijn was sowieso een pré! Zelfs de directie vond het niet leuk als je voor een ander team uitkwam. Vraag je je af wat er van die bedrijfsvoetbalteams is geworden? Veel zijn op de fles, maar weet: de laatste kampioen van de Eredivisie vindt haar oorsprong in de voetballende werknemers van de gloeilampenfabriek uit Eindhoven.

Wie heeft nog tijd voor een ander om iets samen te doen? Hoe moet je de mens van nu enthousiasmeren om gezamenlijk iets te ondernemen? Want, laten we eerlijk zijn: het gros zit verkleefd aan de handcomputer, want ‘telefoon’ kan je de mobieltjes van nu eigenlijk niet noemen. Komen ze aan op het werk en kunnen niet direct in de aanval, dan moeten de socials worden afgestruind. Stel je voor: je mist iets van de digitale wereld. Nee, dat kan niet, daarvoor laten we de reële wereld en onze sociale contacten in het luchtledige vervliegen.

Vervolgens massaal klagen over eenzaamheid en corona als grote veroorzaker aanwijzen, i.p.v. even in een echte spiegel kijken en niet de camera van de mobiel!

Maar ja, de nieuwe tijd. We hebben nu zoveel meer en denken dus alle tijd voor onze eigen dingetjes te moeten gebruiken. Zoveel, dat inmiddels menig (bedrijfs)vereniging is omgevallen. ‘Daar doe je niets aan,’ zegt men. Wel jammer, en ook wel een beetje een gemis.

Nu zullen veel jongere lezers denken: ‘Ik mis het niet.’ Dat is waar! Want wat je niet kent kun je niet missen. Maar het kan wel een gemis zijn. (Bedrijfs)verenigingen bevorderen saamhorigheid en sociale contacten en laat dat nu dit zijn wat individualisme ons niet kan brengen. Sterker nog: precies dat staat saamhorigheid in de weg. ■

Theo Wiekeraad

Dit artikel kunt u lezen op www.dakweb.nl